

[Ib Nørland.]

som brutalt er blevet tortureret, og hvis liv er i fare. Men det drejer sig ganske rigtigt ikke bare om hans liv. Meningen med de processer, som der lægges op til nu, er, at der skal åbnes for summariske opgørelser med en hel række andre.

Jeg kan ikke forestille mig, at noget parti her i folketinget siger god for en udvikling af den art. Hr. Ole Espersen, som for nylig har besøgt Chile, har gjort opmærksom på, at hans erfaring netop var, at juntaen var følsom over for verdensoffentlighedens reaktion. Men det pålægger også os forpligtelser, og derfor opfordrer jeg regeringen til snarest og inden processerne at give udtryk for en protest imod, hvad der her er i gang.

Vi har i denne samling foreslået forskellige former for handling også i den forbindelse, som regeringen ikke har fulgt. Det, der faktisk er sket, er, at både verdensbank og pariserklub har ydet økonomisk støtte til det chilenske regime. Men når man er kommet dertil, så er man i og for sig så meget mere forpligtet til nu at rejse spørgsmålet på andre måder, og jeg ville foreslå at støtte den tanke, at regeringen rejste hele sagen i FN. Det ville være at yde et bidrag til at forhindre, at fascismen breder sig over verden på ny.

Det andet, jeg ville nævne, drejer sig om et andet sted, hvor fascismen virkelig er blevet slået alvorligt tilbage, nemlig i Portugal, hvad der har vakt almindelig glæde også her i landet. Det skaber også betingelser for afgørende ændringer i Danmarks forhold til Portugal, ændringer, som også vil betyde en støtte til de demokratiske kræfter, som former samfundet om.

Det ville også være en støtte til folkene i de portugisiske kolonier, og regeringen må, synes jeg, dér være forpligtet til at støtte disse folks krav om selvstændighed i de sidste kolonier, som eksisterer i verden endnu — forpligtet, fordi den danske regering i årevis har befundet sig i Natofostbroderskab med det fascistiske og kolonialistiske regime i Portugal. Jeg vil opfordre regerin-

gen til at udtale sig i den ånd og ud fra den indstilling.

Vi er nu på det tidspunkt, hvor den afsluttende fase af den europæiske konference for samarbejde og sikkerhed skulle foregå. Der er intet umiddelbart skridt, som ville kunne gavne Danmarks internationale situation og stilling mere end en resultatrig afslutning af denne konference. Som jeg i massemedierne har haft lejlighed til at diskutere med udenrigsministeren, er det på den anden side sådan, at der åbenbart er visse kræfter, som har sat sig i bevægelse for at trække konferencen ud og eventuelt forhindre den i at give resultat, og det kan omvendt ikke være i Danmarks interesse.

Jeg er lidt foruroliget over nogle pressemeddelelser efter det sidste EF-udenrigsministermøde, som tyder på, at også den danske regering af EF har ladet sig lede til at trække i modsat retning af en hurtig afslutning af den europæiske konference. Det, jeg særlig tænker på, er, at der i hvert fald er kommet meddelelse om, at man på ny ville rejse spørgsmålet om, hvorvidt grænserne ligger fast i Europa. Dette er som bekendt udgangspunktet for selve konferencen, fordi en fredelig sameksistens mellem stater forudsætter en sådan anerkendelse af grænser, at der er tale om et samarbejde mellem stater, hvis grænser er anerkendt. Det gøres under den form, at man siger, man vil rejse spørgsmålet om at søge fredelige forandringer, men det er et kunstigt spørgsmål, fordi allerede konferencen er kommet så vidt, at der er enighed om, at der kan nævnes en sådan mulighed efter forhandling osv., osv. Det eneste, man diskuterer, er, hvor denne paragraf skal anbringes, sådan at den kan indføres i dokumentet, sådan at det ikke rokker ved, at grænsernes ukrænkelighed er det grundlæggende princip.

Jeg opfordrer regeringen til at sætte aktivt ind for en hurtig og resultatrig afslutning af den europæiske konference; så mange problemer er i virkeligheden allerede løst dér, at dette er fuldt ud muligt og gennemførligt. Ved gennemførelsen af det har man en afgø-